

Bernard Slade ZA ROK O TEJ SAMEJ PORZE (*Same Time, Next Year*)

Premiera: 29 stycznia 2016, Scena na Sarego 7 Gala premierowa: 11 lutego 2016

Tłumaczenie: Antoni Marianowicz

Reżyseria i opracowanie muzyczne: Henryk Jacek Schoen

Scenografia: Joanna Schoen

Reżyseria świateł: Marek Oleniacz

Asystent reżysera/ inspicjent/ sufler: Joanna Jaworska

Występują:

Magdalena Walach (Doris) i Wojciech Leonowicz (George) z towarzyszeniem Kamili Pieńkos

W nagraniu improwizacji muzycznych udział wzięli: Kamila Pieńkos, Przemysław Branny, Wojciech Leonowicz, Maciej Sajur, Artur Sędzielarz, Adam Szarek, Kosma Szyman, Marcel Wiercichowski.

Zrodzony z przypadku romans Doris i George'a nieoczekiwanie staje się związkiem na całe życie. Jak to się jednak udało, skoro oboje mieszkają z rodzinami na dwóch końcach kraju? Magdalena Walach i Wojciech Leonowicz zdradzają nam, jak kochać się przez wiele lat, widując tylko raz do roku.

Sztuka kanadyjskiego dramaturga Bernarda Slade'a od 1975 nie schodzi ze scen teatralnych na całym świecie. Przebój budzący sympatię widzów i entuzjizm krytyki został już w trzy lata po prapremierze przeniesiony na duży ekran. W rolach głównych wystąpili Alan Alda i Ellen Burstyn.

Reżyser o spektaklu:

Tekst Slade'a traktuję jako przypowieść o zmieniającym się świecie dwojga bohaterów. To także, jeśli nie przede wszystkim, alegoryczna opowieść o etapach w związku między kobietą a mężczyzną. Esencją tego dramatu jest

obraz wzajemnej, pięknej i mało zachłannej miłości. Nie chcę, by spektakl został sprowadzony do trywialnego opisu: „para kochanków spotyka się co roku, by ze sobą uprawiać seks i rozmawiać”. Nie zajmujemy się roztrząsaniem moralnego aspektu tego związku. Delikatnie i czule opowiadamy o cudzie wzajemnej miłości.

– Slade wkomponował w sztukę wiele elementów, które dyskretnie i szalenie trafnie portretują nie tylko upływ czasu, ale także ewolucję bohaterów. Dowcipnie pokazał, jak pod każdym względem rozkwita Doris i jak „klasycznieje” George. Autor namalował portret zakochanej kobiety umiejscowionej przekraczać wiele barier, z roku na rok odważniejszej i mocniejszej, bo siłą napędową jej wszelkich działań jest niewyczerpywalna energia mająca źródło w miłości. Z kolei doświadczany przez życie George w ciągu upływu lat wycisza się, co nie oznacza, że pozwala na wygaśnięcie uczucia.

Bernard Slade Newbound, kanadyjski dramaturg i scenarzysta, urodził się w 1930 w St. Catharines (Ontario), w rodzinie pochodzących z Anglii Freda i Bessie Newboundów. Gdy miał cztery lata, rodzice przeprowadzili się z nim do Londynu, gdzie ojciec pracował jako mechanik na lotnisku Croydon. W czasie II wojny światowej mały Bernard podzielił los wielu ewakuowanych z miasta brytyjskich dzieci, Fred zaś cudem uniknął śmierci w bombardowaniu. Mimo częstych zmian adresu i kilkunastu szkół młody Slade połknął bakcyla amatorskiego teatru, co po powrocie w 1948 do Kanady przydało mu się w próbach dramatopisarskich.

Krótkotrwałą karierę celnika porzucił na rzecz aktorstwa, m.in. w Garden Center Theatre w Vinelandzie w rodzinnej prowincji. Choć nieustanny przymus zabiegania o role uważał za nieco poniżający, grając ponad trzysta postaci zaznajomił się z wymaganiami publiczności. Od 1957 pisał scenariusze telewizyjne. W połowie lat sześćdziesiątych przeniósł się z rodziną do Hollywood, gdzie pracował jako scenarzysta seriali komediowych, w tym wyświetlanego w Polsce *Ożeniłem się z czarownicą* (*Bewitched*). Wymyślił i współtworzył kilka niezwykle popularnych wówczas tytułów.

Sukcesy telewizyjne nie sprawiły jednak, że porzucił teatr, wprost przeciwnie, od 1974 poświęcił się wyłącznie dramatopisarstwu. W 1975 miała miejsce – z sukcesem! – premiera *Za rok o tej samej porze* (*Same Time, Next Year*) z Ellen Burstyn i Charlesem Grodinem. Przedstawienie zagrano 1453 razy, a Slade zdobył Drama Desk Award i nominację do Tony Award za najlepszą sztukę. Tragikomedie przetłumaczono też na ponad czterdzieści języków. Wszystkie swoje sztuki Slade zaadaptował na duży ekran, zdobywając nominację do Oscara za scenariusz *Za rok...* Burstyn powtórzyła rolę Grace w filmie z 1978,

gdzie partnerował jej Alan Alda, a Lemmon znów wystąpił w roli ojca w obrazie z 1980.

Polska publiczność zna Slade'a głównie jako autora *Za rok o tej samej porze* i jej kontynuacji *Po latach o tej samej porze* (*Same Time, Another Year*), również wystawianej w Teatrze Bagatela (Duża Scena, 2009).

Henryk Jacek Schoen urodził się w 1951 w Krakowie. Studiował chemię przemysłową na Politechnice Krakowskiej, filozofię na Uniwersytecie Jagiellońskim, oraz przez rok reżyserię teatralną w krakowskiej PWST. Od 1973, od *Sanatorium pod klepsydrą* W.J. Hasa, był wykonawcą filmowych epizodów jezdzieckich i kaskaderskich chociażby w *Potopie* J. Hoffmana (1974) i *Nocach i dniach* J. Antczaka (1975). Podczas zdjęć do *Pasji* S. Różewicza (1977), gdzie był konsultantem do spraw jezdzieckich, zastąpił chorych asystentów reżysera w czasie realizacji dużej sceny z setkami statystów, koni i pojazdów, a Różewicz zaproponował mu pracę asystenta, także przy następnych produkcjach.

W tym samym roku asystował M. Dziewulskiej reżyserującej *Pannę Julię* w Starym Teatrze, z T. Budzisz-Krzyżanowską w roli tytułowej. Jako samodzielny scenarzysta i reżyser filmu *Wir* (1983) zdobył ministerialne uprawnienia reżysera filmów fabularnych w 1984, wtedy też jego debiut wyróżniono na XII Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” Nagrodą Dziennikarzy im. Wojciecha Wiszniewskiego dla najciekawiej zapowiadającej się indywidualności twórczej; obraz był także nominowany do Złotych Lwów na IX FFFF w Gdyni oraz do XXIII Semaine de la Critique w Cannes i nagrodzony na II Festival du Film Romantique w Cabourgu w 1987.

Przez kilka lat pracował jako II reżyser w zespołach filmowych „Tor” i „X”, prócz Różewicza ma na koncie współpracę reżyserską z A. Holland, K. Kieślowskim, F. Falkiem, F. Bajonem, J. Domaradzkiem i L. Adamikiem. W latach 1991-92 był dyrektorem Ośrodka TVP w Krakowie, w 1997 przebywał na stypendium w Niemczech i RPA. W latach 1998-99 pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. organizacyjnych w Teatrze Bagatela, zaś od 1999 jest jego dyrektorem naczelnym i artystycznym. Z okazji jubileuszu 90-lecia Bagateli odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

W Bagateli zrealizował *Prawdę... o zdradzie* F. Zellera (2014) i *Seks dla opornych* M. Riml (2015).